

Efendimiz (asm)’ın asr-ı saadetinde Mahzûm kabilesinden bir kadın hırsızlık yapmıştı. Bu kadının hâli Kureyş kabilesini çok üzmüş ve sıkıntıya düşürmüştü. “Kadının affedilmesi hususunda Resûlullah’la (asm) kim konuşabilir? Herhalde Resûlullah’ın (asm) çok sevdiği Üsâme’den başka biri bu hususu ona arz etmeye cesâret edemez” diye konuşup karara vardılar. Neticede Hazret-i Üsâme (ra) kadının affedilmesi veya cezânın fidyeye çevrilmesi hususunda Resûlullahla (asm) konuştu.

Bunun üzerine Resûlullah (asm), “Allah’dan tâ’yîn ettiği cezalardan birisinin kaldırılması hususunda aracı mı oluyorsun?” diye çıkıştı ve sonra şöyle buyurdu:

“Ey insanlar! Sizden önceki milletlerin niçin helâk olduklarını biliyor musunuz? Onlar aralarında şerefli ve kuvvetli birisi hırsızlık yaptığı zaman bırakırlar, zayıf birisi hırsızlık yaptığı zaman hemen ceza tatbîk ederlerdi. Nefsim kudret elinde olan Allah’a yemin ederim ki, eğer Mahzûm kabilesinden filane değil, kızım Fâtıma dahi hırsızlık yapmış olsaydı, elini keserdim.”

Müslim